

נרקומאן בקריזה
בלי סמים אתה אבוד!

מתמטטל, כשביל מה אתה צריך את זה? והקול השני, שפיתחתי ושאר לי שהסטול נוח, ושאני תמיד יכול להפסיק מחר. היו לי ממש ריבים בתוך עצמי, ואני חושב שהרחקתי את הפחד, כי חלק גדול מהצורך שלי בסמים, היה הפחד מלפחד. יכול להיות שפינקו אותי בבית, הייתי בן יחיד, קיבלתי כל מה שרציתי.

● ואתה באמת מאמין שהעובדה שהיית בן אהוב ומפונק להורים שיכלו להרשות לעצמם להעניק לך הכל היא שרירדרה אותך לסמים?

אני לא יודע אם זה מה שרירדר אותי. פסיכיאטרים, שאני לא כליכך מכבד אותם, אמרו לי שהוריי אשמים. אני לא מאשים את הוריי, אני מבין שהם אהבו אותי ורצו לתת לי מקסימום, כדי שיהיה לי טוב.

אנ מחלק את המתמכרים לשתי קבוצות: אנשים הנמצאים בלחץ חברתי ובשפל המדרגה של החברה, שחוסר ההצלחה רחק אותם לסמים, והקבוצה השנייה, של המצליחים, שקשה להם להתמודד עם ההצלחה ואוכלים אותה.

● ועם הקבוצה השנייה נמנית אתה?
בריוק. לפחות נראיתי מצליח. היו לי כל הנתונים של מצליחן, אבל לא הייתי מצליחן.

● וידעת את זה?
כן, ידעתי. חשבתי שכל מה שהשגתי בחיים לא מגיע לי, ואם קרו לי דברים טובים, רציתי להיפטר מהם. זה היה תהליך של הרס עצמי, שמה שיש לי לא מגיע לי, ושהדברים מגיעים לי יותר

„בקבוצה לא אמרו לי מה לעשות, רק נחנו לי עצות, זה נגע לליבי, כי כשהלכתי לפסיכיאטר הוא שאל: נו, מה אחה מדגיש, אבל לא נתן לי חשבוך לבעיח“

מדי בקלות: מכוניות יפות, בחורות יפות, עסקים יפים. ידעתי שלא מגיע לי.

● למה?
לא יודע למה, פשוט מתוך הרס עצמי. ואף פעם לא הייתי מודע לכך שכשיש צרות, הן באות מזה שאני מסטול, שכל חיי נשלטים עליידי סוג הסמים. טיב הסמים והתדירות שלה אני משתמש בסמים. לא התעככתי לחשוב על זה.

● מתי התחלת להשתמש בהרואין?
בשנת 1975 הגיע ההרואין לתל-אביב. זה היה סם חדש, לא הכירו אותו קודם בארץ.

● איך הגיע ההרואין לתל-אביב?
הביא אותו עברייני ידוע, המרצה כעת עונש מאסר, ולא תוציא ממני את השם. תנחשי לברי. העברייני הזה חילק את ההרואין בעיר. כשאני

חשבנו שאנחנו עושים משהו רע, להיפך. חשבנו שאנחנו נורא IN. לאט-לאט הפכתי להיות „הפושר“, מוכר הסמים של החברה שלי, שנשארו ברמת-גן. הייתי מוכר להם חשיש, מכניס אותם לעניין. חשבתי שאני עלא כיפאק, הייתי בטוח שזה הכיף הכיגדול של החיים לעשן, להתמטטל. חשבתי שככה זה צריך להיות, שאלה החיים האמיתיים. ● **מאיפה היה לך כסף לסמים?**
חשיש עלה אז חמש לירות לאצבע. אני זוכר

„הייתי שווד נוסעים במוניית הייתי לוקח במיוחד נוסעים שיכורים, ואחרי שהיו נרדמים הייתי שווד אותם“

שכשהעלו את המחיר לשבע לירות, אמרתי: סקנראל, אני מפסיק לקנות! איך היה לי כסף? הייתי קונה עם חברים רבע סוליה במשותף. כולנו קיבלנו ממיכיס נדיבים מההורים. היינו מחלקים את הרבע, מוכרים לאחרים במחיר גבוה יותר. כך שבטופו של עניין, השימוש לא עלה כסף. וכך, בלי לשים לב, הפכתי לסוחר סמים.

השנה היתה 1967, הסמים הפכו בארץ לעניין שבאופנה. בחורות היו מאוד סקרניות לגבי החשיש, לעשן חשיש ולקחת טריפ פירושו היה להיות בחברה. מבחינתי, זה היה כרטיס-ביקור מאור-מאור מכובד. ידעו שכשגיל מגיע למסיבה, תמיד יש עליו חומר. וזה הפך אותי למקובל בחברה והיקנה לי ביטחון שהיה חסר לי, מכיוון שהייתי כחור חסרי-ביטחון ולא אמיץ.

הרגשתי מאוד נוח עם הסמים. הם הפכו לתירוץ לחוסר-האחריות שלי. תמיד יכולתי להגיד: הייתי מסטול! זה הפך אותי לחפיפניק, הוריד לי מוטיבציה, ובאותה תקופה התאים לי להיות עצלן.

● נכנסת לסמים באינטנסיביות מזההתחלה, או שזה היה בשלבים?
בהתחלה עישנו רק כמסיבות ליל-שישי.

אנגלו-סאכסי, שתי אחיות, וילה עם בריכת שחיה ועסק מישפחתי מכניס. הוא נולד כשכפית של כסף בפיו. בכפית הזו השתמש מאוחר יותר, לצורך הכנת ההרואין, שאותו היה מזריק לורידיו. הטבע חנן אותו בהופעה חיצונית מושכת. בקסם אישי. הוא היה מקובל בחברה, אך ביטחונו העצמי היה מעורער. הוא נשא לאשה בחורה יפהפיה, בתו של מנכ"ל חברה ידוע. ההורים משני הצדדים שמחו על השידוך המוצלח. הם לא ידעו שחיוו של גיל היו בצל הסמים.

הסמים הרסו את חיי הנישואין שלו, הסמים דירדרו אותו לשפל המדרגה. הוא נגב, שדד, מרץ ונכלל בגלל הסמים. הוא איבד את ביתו, אשתו, את רכושו ואת חייו. ברנע האחרון נתגלה לו האור שבקצה המינהרה, בעזרת הקבוצה „נרקומנים אנו-נימיים“. רגע לפני המוות הוא ניצל, והוא יודע להעריך זאת.

כעת הוא משקם את חייו, מתגורר בבית הוריו ברמת-גן, עובד כפאב פופולארי ועו"ס סק בעבודת-קודש: מנסה לנקות נרקומנים מהסמים. הוא עושה זאת בהתנדבות. מק' דיש לכך ממירצו וזמנו. מעודד נרקומנים החושבים, כמו שהוא חשב, שאין תיקווה. הוא מרצה בבתי-הספר נגד הסמים, ובעיקר מצליח לשמור על עצמו מחוץ למעגל-הסמים. ואם זה אינו ניצחון אישי ענק, אז מה כן?

● גיל, היית ילד טוב-בירמת-גן, בן למישפחה מבוססת. איך התגלגלת לסמים?

התחלתי עם חשיש בגיל 14, חברים של אחותי המכוננת שירכו לי את החשיש. זה מצא חן בעיניי, זה היה עלאי-כיפאק. אני זוכר, שבפעם הראשונה שעישנתי תקף אותי טירוף של צחוק, ומאו ככל פעם שלקחתי סמים, חיפשתי את הצחוק הנפלא ההוא, שתפס אותי בפעם הראשונה. כמובן שמעולם לא מצאתי אותו, כי מאז, בכל פעם שלקחתי סמים, צחקתי פחות. אחרי-כך נשלחתי לפנימיה, שם היו חברה מסביון, שהיו להם חברים אמריקאיים ששלחו להם טריפים של אל-אס-די, וכך התוודעתי אל האל-אס-די, וכל זה במיסגרת של בילויים של בני-טובים, סכיון, רמת-גן וצפון תל-אביב. לא

נרקומאנית מסניפה הרואין
כל זמן שלא מזריקים, זה עוד טוב!